ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Hygi družstvo**, se sídlem Bořivojova 3130, Teplice, zastoupený Mgr. Janem Bendou, advokátem se sídlem U Císařských lázní 368/7, Teplice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 12. 2025, č. j. 15 Af 16/2024-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 10. 2024, č. j. 32066/24/5300-22443-713389, žalovaný zamítl žalobcova odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2398012/18/2514-50521-505090, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2530039/18/2514-50521-505090, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 364526/19/2514-50521-505090, ze dne 26. 3. 2019, č. j. 750071/19/2514-50521-505090, ze dne 24. 4. 2019, č. j. 1274024/19/2514-50521-505090, ze dne 24. 5. 2019, č. j. 1564600/19/2514-50521-505090, ze dne 14. 6. 2019, č. j. 1665857/19/2514-50521-505090, ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1803700/19/2514-50521-505090, ze dne 26. 8. 2019, č. j. 2041233/19/2514-50521-505090, a ze dne 23. 9. 2019, č. j. 2157049/19/2514-50521-505090, kterými správce daně podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zastavil řízení zahájená podáním daňových přiznání

k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2018 a za leden až červenec 2019.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud nejprve shrnul, že žalobce podal dvě přihlášky k zákonné registraci k DPH. První přihlášku podal dne 14. 12. 2017 a tvrdil v ní, že dne 30. 11. 2017 překročil zákonnou hranici obratu ve výši 1 000 000 Kč v důsledku fakturace částky 2 220 000 Kč. Správce daně registraci na základě této přihlášky rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018 zamítl, jelikož dospěl k závěru, že podmínky podle § 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), nejsou splněny. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019 zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud zamítl rozsudkem č. j. 16 Af 1/2019-49. Druhou přihlášku k registraci k DPH podal žalobce dne 10. 8. 2018 a uvedl v ní, že rozhodný obrat překročil dne 31. 7. 2018. Správce daně druhou přihlášku původně posoudil jako doplnění odvolání proti zamítavému rozhodnutí o první přihlášce. Dne 30. 11. 2022 však krajský soud rozsudkem č. j. 15 A 226/2018-116 správci daně uložil, aby o přihlášce ze dne 10. 8. 2018 rozhodl samostatně. Správce daně proto rozhodnutím ze dne 9. 1. 2023 registraci na základě této přihlášky rovněž zamítl. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 24. 11. 2023 zamítl odvolání žalobce a zamítavé rozhodnutí správce daně potvrdil. Dále krajský soud uvedl, že žalobce v mezidobí podal daňová přiznání k DPH za září, říjen a prosinec roku 2018 a za leden až červenec roku 2019, v nichž podle krajského soudu nevykázal žádná zdanitelná plnění ani ostatní plnění a plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně, a tudíž žádný nárok na odpočet daně. Správce daně řízení zahájená podáním těchto daňových přiznání zastavil a žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2024 zamítl také odvolání žalobce a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že se žalovaný zcela přezkoumatelně vypořádal se všemi námitkami žalobce a srozumitelně vysvětlil, proč byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí. Dále krajský soud uvedl, že podle § 6 odst. 1 ZDPH se osoba povinná k dani stává plátcem (a tedy osobou povinnou podat daňové přiznání) v důsledku překročení stanoveného obratu, nikoli registrací; registrace má pouze evidenční charakter. Otázka, zda žalobce v relevantním období překročil zákonný obrat, byla přitom již posuzována v řízení o přihlášce žalobce k registraci k DPH ze dne 10. 8. 2018, v němž bylo uzavřeno, že žalobce překročení rozhodného obratu neprokázal a neunesl tak své důkazní břemeno. Také žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí této přihlášky byla rozsudkem krajského soudu ze dne 30. 7. 2025, č. j. 15 Af 2/2024-41, zamítnuta.

[5] Na základě toho krajský soud uzavřel, že věcné posouzení otázky překročení obratu bylo již pravomocně provedeno a v nynějším řízení je nelze znovu přezkoumávat ani revokovat. Bylo proto nutné vyjít ze závěru, že se žalobce plátcem DPH nestal, a nebyl tak ani osobou povinnou podat k předmětné dani daňová přiznání. Podal-li je, nebylo možné o nich vést daňové řízení, a správce daně proto postupoval v souladu se zákonem, pokud tato řízení zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Žalovaný tudíž podle krajského soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně o zastavení řízení.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný měl s rozhodnutím o odvoláních vyčkat výsledku soudního řízení o registraci žalobce k DPH. Uvedl, že pokud již bylo ve věci registrace žalobce k DPH pravomocně rozhodnuto, byl žalovaný podle § 99 daňového řádu tímto rozhodnutím vázán a měl tak povinnost o odvoláních proti rozhodnutím o zastavení řízení rozhodnout. Pokud by naopak žalovaný v dané věci nekonal, jednalo by se podle krajského soudu o nečinnost, proti které již žalobce ve vztahu k jeho řízení o registraci k DPH dříve brojil.

II. Obsah kasační stížnosti a další vyjádření

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Její důvody spatřoval zejména v závěrech krajského soudu obsažených v bodech 12 a 21 napadeného rozsudku. Za nesprávný považoval závěr krajského soudu, že otázka postavení stěžovatele jako plátce DPH byla již pravomocně vyřešena. Zdůraznil, že proti rozsudku krajského soudu č. j. 15 Af 2/2024-41 podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud vede pod sp. zn. 9 Afs 130/2025. Dokud o ní nebude rozhodnuto, nelze podle stěžovatele posoudit ani zákonnost zastavení řízení o jeho daňových přiznáních.

[8] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud v bodě 12 napadeného rozsudku nesprávně uvedl, že mu v předmětných obdobích nevznikl nárok na odpočet DPH, ačkoli tento nárok uplatnil v daňovém přiznání za září 2018, tedy v řízení, které bylo zastaveno a jehož zákonnost je předmětem nynějšího sporu. K prokázání svého tvrzení připojil kopii tohoto daňového přiznání. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že vycházel z presumpce správnosti aktu vydaného orgánem veřejné správy, konkrétně pravomocného rozhodnutí o zamítnutí registrace k DPH ze dne 24. 11. 2023, podle něhož se stěžovatel nestal plátcem DPH ani na základě přihlášky ze dne 10. 8. 2018. Stěžovatel proto podával daňová přiznání, aniž by byl plátcem daně nebo jinou osobou povinnou je podat; šlo tedy o zjevně právně nepřípustná podání, o nichž nebylo možné rozhodnout jinak než zastavením řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Ve vztahu k námitce předčasnosti napadeného rozsudku žalovaný zdůraznil, že o registraci stěžovatele k DPH bylo již pravomocně rozhodnuto a žalovaný byl tímto rozhodnutím podle § 99 daňového řádu vázán. Podání kasační stížnosti proti rozsudku ve věci registrace k DPH proto nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti zastavení řízení o daňových přiznáních. Žalovaný měl naopak povinnost o odvoláních stěžovatele rozhodnout bez zbytečných průtahů, jelikož byly naplněny všechny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o odvolání. Odkázal též na rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2024, č. j. 5 Afs 145/2022-58, ve kterém se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ke stejné procesní situaci mezi stejnými účastníky řízení a z jehož bodů 31 a 32 podle žalovaného plyne, že samotný postup při zastavení řízení byl z procesního hlediska správný. K námitce týkající se nároku na odpočet DPH za září 2018 žalovaný uvedl, že posuzování obsahu přiloženého daňového přiznání je nadbytečné, jelikož samotná existence daňových přiznání za dané období není nikým rozporována. Tuto námitku proto žalovaný považoval za opožděnou a nedůvodnou.

[10] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou. V ní uvedl, že nyní řešená situace je srovnatelná s věcí vedenou u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 145/2022, v níž Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí žalovaného v konečném důsledku nezákonným, přestože vycházelo z pravomocného rozhodnutí v souvisejícím řízení. Ani nyní proto podle stěžovatele nelze vyloučit, že pravomocné rozhodnutí o jeho přihlášce k registraci vychází z chybných závěrů a je tedy nezákonné. S ohledem na dosud neskončené řízení vedené pod sp. zn. 9 Afs 130/2025 o tom, zda byl stěžovatel plátcem DPH, ve spojení s komplikovanou procesní situací způsobenou správcem daně a také dosud neúspěšnou snahou o spojení nynější věci s věcí vedenou pod sp. zn. 9 Afs 130/2025, měl stěžovatel za to, že jsou dány důvody pro odchýlení se od jinak zákonné presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy.

[11] Žalovaný ve vyjádření k replice setrval na svém vyjádření ke kasační stížnosti a doplnil, že řízení o přihlášce stěžovatele k registraci k DPH bylo již definitivně ukončeno rozsudkem NSS ze dne 22. 7. 2026, č. j. 9 Afs 130/2025-41, jímž byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta. Nejvyšší správní soud tak podle žalovaného potvrdil závěr krajského soudu, že stěžovatel neprokázal uskutečnění ekonomické činnosti, v jejímž rámci měl dosáhnout rozhodného obratu, a tedy splnění podmínek pro registraci k DPH podle § 6 odst. 1 ZDPH. Také námitku předčasnosti proto žalovaný považoval za nedůvodnou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem [§ 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost **není důvodná.**

[14] Nejvyšší správní soud na úvod podotýká, že se zákonností dřívějšího rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti rozhodnutím o zastavení řízení o předmětných daňových přiznáních již jednou zabýval v rozsudku č. j. 5 Afs 145/2022-58. Tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu i tehdejší rozhodnutí žalovaného, neboť v době jejich vydání nebylo samostatně rozhodnuto o přihlášce stěžovatele k registraci k DPH ze dne 10. 8. 2018. V době vydání nyní napadeného rozhodnutí již správce daně o této přihlášce samostatně rozhodl a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Předmětem nynějšího řízení je proto přezkum rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti novému rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti rozhodnutím o zastavení řízení.

[15] Podstatou první kasační námitky stěžovatele je tvrzení, že krajský soud nemohl přezkoumat zákonnost zastavení řízení o daňových přiznáních, dokud nebylo pravomocně skončeno řízení o kasační stížnosti stěžovatele ve věci registrace k DPH vedené pod sp. zn. 9 Afs 130/2025.

[16] Tato námitka není důvodná. Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, které nabývá právní moci doručením účastníkům. Samotné podání kasační stížnosti právní moc rozsudku ani jeho účinky neodkládá; podle § 107 s. ř. s. totiž kasační stížnost nemá odkladný účinek. Ten může Nejvyšší správní soud přiznat na návrh stěžovatele, jsou-li k tomu splněny podmínky, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Probíhající řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 9 Afs 130/2025 tedy nepředstavovalo překážku, která by krajskému soudu bránila rozhodnout v nynější věci a krajskému soudu proto nelze vytýkat, že na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci registrace stěžovatele k DPH nevyčkal.

[17] Na uvedeném nic nemění ani rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2024, č. j. 5 Afs 145/2022-58. Jak již bylo uvedeno výše, v době dřívějšího rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení totiž o přihlášce stěžovatele ze dne 10. 8. 2018 nebylo samostatně rozhodnuto, jelikož ji daňové orgány nesprávně posoudily pouze jako doplnění odvolání proti zamítnutí dřívější přihlášky ze dne 14. 12. 2017. Právě tento nedostatek vedl Nejvyšší správní soud ke zrušení tehdejšího rozhodnutí krajského soudu i žalovaného. V nynější věci však již o přihlášce ze dne 10. 8. 2018 samostatně rozhodnuto bylo a žalovaný i krajský soud rozhodnutí správce daně potvrdili. Ani stěžovatelem tvrzená složitost procesní situace ani okolnost, že související řízení nebyla spojena ke společnému projednání, samy o sobě nezpochybňují závaznost pravomocného rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že kasační stížnost stěžovatele ve věci jeho registrace k DPH byla rozsudkem ze dne 22. 7. 2026, č. j. 9 Afs 130/2025-41, zamítnuta a rozhodnutí žalovaného o zamítnutí registrace stěžovatele na základě přihlášky ze dne 10. 8. 2018 tak obstálo i v kasačním přezkumu.

[19] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud v bodě 12 napadeného rozsudku nesprávně popsal obsah daňového přiznání za zdaňovací období září 2018. Kopii tohoto přiznání připojil ke kasační stížnosti; přiznání je však již součástí správního spisu a dokazování touto listinou proto nebylo třeba doplňovat (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Z obsahu daňového přiznání za září 2018 plyne, že stěžovatel v něm sice nevykázal žádná zdanitelná plnění, ostatní plnění ani plnění s místem plnění mimo tuzemsko s nárokem na odpočet daně, na řádku 45 označeném „*Korekce odpočtů daně podle § 75 odst. 4, § 77, § 79 až § 79c*“ však uvedl částku 1 581 710 Kč, která se ve stejné výši promítla do odpočtu daně na řádcích 46 a 63 a do nadměrného odpočtu. Popis obsahu tohoto daňového přiznání v bodě 12 napadeného rozsudku tedy není zcela přesný.

[20] Uvedená nepřesnost však nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku a nepředstavuje proto důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše, závěr krajského soudu o zákonnosti zastavení řízení nestál na tom, že by stěžovatel v daňovém přiznání nevykázal nárok na odpočet daně, ale na závěru plynoucím z pravomocně skončeného registračního řízení, podle něhož stěžovatel neprokázal překročení zákonného obratu podle § 6 odst. 1 ZDPH. Z toho krajský soud dovodil, že stěžovatel nebyl plátcem DPH, a tedy ani osobou povinnou předmětná daňová přiznání podat. Stěžovatel přitom neuvádí, jak by přesnější popis obsahu přiznání mohl tento závěr zpochybnit. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn takovou

argumentaci za stěžovatele domýšlet (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 8. 2020, č. j. 9 Afs 154/2020-33, bod 14, a ze dne 26. 11. 2021, č. j. 4 As 144/2020-61, bod 27). Nejde proto o pochybení způsobilé založit nezákonnost napadeného rozsudku (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 10/2017-31, bod 24).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu